

Oblaky boli všade navôkol, husté, plné vody, kondenzujúcich sa kvapiek, ktoré sa tam všetky držali pohromade, spolu visiac v oblaku, vibrujúce. Všetko bolo vlhké, teda museli padať. A zároveň nemohli, lebo bolo absolútne ticho, nebolo ich počuť dopadať na skaly a skaly tu pokrývali všetko, ďalší povrch, ďalšia vrstva bolo už len prázdno. Všetko bolo biele a zároveň plné farieb. Vraveli, že je to kopec s najkrajším výhľadom na Tatry. Boli sme tam len my. My a milióny vibrujúcich kvapiek. My a oblaky. My, vlhké skaly, lišajník, zbytky snehu. Sami v mokrom tichu, v jeho strede, na vrchole hory s najkrajším výhľadom, ohraničení len možnosťami vlastných predstáv, ktoré sa mohli slobodne utvárať: projekcie ciest, cudzie krajiny, pozmenená realita alebo jednoducho iba prázdno. My a hranica, zráz, vzduch.

Ďalej v doline bolo pleso čiastočne pokryté snehom, čiastočne roztopené, vrstvy snehu a ľadu sa prispôbovali krivkám jazera. Fascinujúca štruktúra striedajúceho sa ľadu a snehu, v nej zamrznutá žaba. Velická dolina bola čierna, zelená, bielo-šedá. Zelená sa stratila ako prvá, pleso však svietilo svojou azúrovou farbou, farbou prelievajúcej sa vlny, jediný žiarivý, výrazný prvok v tomto prostredí. Ďalej nás čakala iba šed'. Šedé skaly, šedé oblaky, šedá krajina, šedé svetlo. Zišli sme dolu, prešli okolo plesa a zmizli v kamennej pláni. Dva pohyblivé body v priestore zamračených hôr, v krajine bez času, v ničote.

Keď sme prišli na Zbojnícku chatu, urobili sme poriadny nájazd na kuchyňu a pokračovali dole, aby sme na konci dňa mohli stúpať opäť hore dolinou.

— Je tam priveľa horizontov.

— Možno je. Ale vadí to?

— Stráca sa poriadok. Nevie, znepokojuje ma to.

— Nevieš ich určiť? Nemá obraz vždy viacero horizontov?

— Čo znamenajú?

— Na to máš asi prísť ty.

— Vidím svet cez hladinu. Mojimi očami prechádza hranica. Polovicu mám hore, polovicu dole.

Oboma smermi sa dá ísť ešte hlbšie. Mám sa najprv ponoriť alebo vynoriť? Moju tvár postupne obopína voda. Na hlave necítim tiaž vlasov, vznášajú sa okolo ako riasy v prúde alebo opité hady Medúzy. Všetko je jasné, farby žiarivé, ale iné. Som v pohyblivej hmote. Nevie sa tu zakoreniť.

— Mojím telom prechádza línia. Pokračuje hlboko do útrob zeme, ku koreňom aj k prázdnemu nebu. Vidím dva svety naraz. Jedno oko patrí jednému, druhé druhému.

— Som tu už mesiace. V očiach mám tmú, ale za viečkami existuje priehľadný svet plný svetla. Keď príde ten správny čas, prederiem sa na povrch, budem opäť žiť.

— Stojím tu už veľmi dlhý čas. Vo vašom ponímaní veky. Dnes nevidím nič, len oblak. Presne viem, čo je za ním. Poznám každý milimeter tohto pohľadu. Ale dnes, dnes tam môže byť čokoľvek iné, nové, niečo zvláštne. Musím to vymyslieť. Mám okolo seba biele prázdno, som na začiatku obrazu.